

DELEGATURA UOKIK W KATOWICACH

Katowice, dnia 08.11.2007r.

RKT-411-05/07/AW

DECYZJA Nr RKT-54/2007

I. Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm. Dz.U. z 2007r. Nr 99, poz. 660) oraz § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 134, poz. 939), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu przeciwko Gminie Katowice, Urząd Miasta ul. Młyńska 4 w Katowicach,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1. na podstawie art. 10 wymienionej na wstępie ustawy **uznaje się** za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ww. ustawy, praktykę Gminy Katowice polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku działalności organizacyjnej podejmowanej dla utrzymania porządku i czystości obejmującym teren tej Gminy poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji polegające na narzucaniu przedsiębiorcom ubiegającym się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości na terenie Gminy Katowice jako miejsca składowania odpadów wyłącznie składowiska w Siemianowicach Śląskich należącego do „LANDECO” Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach lub składowiska w Tychach Urbanowicach należącego do Międzygminnego Przedsiębiorstwa Gospodarki Odpadami „MASTER” Sp. z o.o. z siedzibą w Tychach i **nakazuje się zaniechanie jej stosowania**,
2. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się** na Gminę Katowice **karę pieniężną** w wysokości 100 000 PLN (słownie złotych: sto tysięcy), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ww. ustawy, w zakresie opisanym w punkcie I.1 sentencji niniejszej decyzji.

II. Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm. Dz.U. z 2007r. Nr 99, poz. 660) oraz § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 134, poz. 939) na podstawie art. 77 ust. 1 ww. ustawy w związku z art. 80 tej ustawy, uwzględniając wynik postępowania antymonopolowego opisanego w pkt I sentencji niniejszej decyzji, – w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

postanawia się obciążyć Gminę Katowice kosztami przeprowadzonego postępowania antymonopolowego i zobowiązać Gminę Katowice do zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 171,50 PLN (słownie: sto siedemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania w ww. sprawie.

Uzasadnienie

W terminie od 19.02.2007r. do 14.08.2007r. w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadzone zostało postępowanie wyjaśniające o sygn. akt RKT-400-05/07/AW w celu wstępnego ustalenia, czy w ramach działalności organizacyjnej podejmowanej przez Gminę Katowice dla utrzymania porządku i czystości na jej terenie nastąpiło naruszenie przepisów ustawy uzasadniające wszczęcie postępowania antymonopolowego, w tym czy sprawa ma charakter antymonopolowy.

Analiza dokumentów i informacji zebranych w toku tego postępowania dała podstawę do przyjęcia uzasadnionego podejrzenia, iż Gmina Katowice stosuje praktykę ograniczającą konkurencję zdefiniowaną w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów polegającą na przeciwdziałaniu ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji. Nadużycie pozycji dominującej przez Gminę Katowice na rynku może mieć miejsce poprzez narzucanie przedsiębiorcom ubiegającym się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości na terenie Gminy Katowice jako miejsca składowania odpadów wyłącznie składowiska w Siemianowicach Śląskich, będącego własnością „LANDECO” Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach, lub składowiska w Tychach Urbanowicach, będącego własnością Przedsiębiorstwa Gospodarki Odpadami „MASTER” Sp. z o.o. z siedzibą w Tychach.

W tym stanie rzeczy *Postanowieniem Nr 1* z dnia 22.08.2007r. zostało wszczęte z urzędu postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem nadużywania przez Gminę Katowice pozycji dominującej na rynku poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji polegające na narzucaniu przedsiębiorcom ubiegającym się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości na terenie Gminy Katowice jako miejsca składowania odpadów wyłącznie składowiska w Siemianowicach Śląskich należącego do „LANDECO” Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach lub składowiska w Tychach Urbanowicach należącego do Międzygminnego Przedsiębiorstwa Gospodarki Odpadami „MASTER” Sp. z o.o. z siedzibą w Tychach, co może stanowić naruszenie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (karta nr 1).

Gmina Katowice nie ustosunkowała się do postawionego zarzutu (karta nr 577). Natomiast w piśmie z dnia 02.11.2007r., po zawiadomieniu jej o zakończeniu zbierania materiału dowodowego, wyraziła stanowisko, iż obowiązujące przepisy nie tylko dopuszczają, ale wręcz nakazują składowanie odpadów komunalnych, pochodzących z terenu miasta Katowice na składowiskach w Siemianowicach Śląskich i/lub w Tychach.

W toku postępowania Organ Antymonopolowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 13.10.2005r. weszła w życie ustawa z dnia 29 lipca 2005r. o zmianie ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 175, poz. 1458 z późn. zm.). Zgodnie z art. 10 ust. 1 tej ustawy w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy rada gminy winna była uchwalić regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Natomiast w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, zgodnie z art. 10 ust. 2, burmistrz lub prezydent miasta miał obowiązek określić i podać do publicznej wiadomości wymagania, jakie powinien spełnić przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub opróżnienie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych.

Realizując obowiązek określony w ww. akcie prawnym Prezydent Miasta w dniu 13.04.2006r. wydał Zarządzenie Nr 2564/2006 w sprawie określenia wymagań, jakie powinien spełnić przedsiębiorca ubiegających się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie niektórych usług komunalnych (karty nr 16-18). W §1 ust. 1 tego Zarządzenia wskazano jakie wymagania powinien spełnić przedsiębiorca ubiegający się o zezwolenie na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości. Znalazł się w nim m.in. wymóg udokumentowania gotowości przyjęcia odpadów komunalnych pochodzących z terenu miasta Katowice przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami oraz z *Planu Gospodarki Odpadami dla Miasta Katowice* (§1 ust. 1 pkt 4 ww. Zarządzenia).

Plan gospodarki odpadami dla województwa śląskiego został opracowany w 2003r. na zlecenie Zarządu Województwa Śląskiego. Przedmiotowy dokument został przyjęty Uchwałą Sejmiku Województwa Śląskiego Nr II/11/1/2003 w dniu 25.08.2003r. W związku z przyjęciem przez Radę Ministrów w grudniu 2006r. *Krajowego planu gospodarki odpadami 2010* będzie podlegał aktualizacji, celem dostosowania go do dokumentu wyższego szczebla (karta nr 240). W ww. *Planie* zawarto zestaw informacji o funkcjonujących składowiskach odpadów komunalnych w województwie śląskim. W dacie sporządzania *Planu* czynne były 43 składowiska. Część z nich obsługiwała więcej niż jedną gminę. Do składowisk o zasięgu ponadlokalnym należą składowiska zlokalizowane w: Młynku-Sobuczynie, Żywcu, Wojkowicach, Knurowie, Jastrzębiu Zdroju, Siemianowicach Śląskich, Tychach, Pyskowicach, Tarnowskich Górach i Bytomiu. Pozostałe składowiska mają charakter lokalny (karty nr 261, 401; str. 37 *Planu*).

Składowiska o zasięgu ponadlokalnym ujęte w *Planie gospodarki odpadami dla województwa śląskiego* przedstawia poniższa tabela.

L.p.	Nazwa składowiska	Deklarowany rok zakończenia eksploatacji	Rejon obsługi
1.	Wojkowice	2013	Wojkowice, Psary, Bobrowniki, Ożarówce, Mierzęcice, Radzionków
2.	Młynek – Sobuczyn	2030	Siewierz, Blachownia, Mstów, Poczesna, Rędziny, Starcza, Kłobuck, Panki, Boronów, Żarki, Niegowa, Częstochowa, Ruda Śląska, Koszęcin
3.	Żywiec	2012	powiat żywiecki, Szczyrk, Milówka
4.	Knurów	2045	Knurów, Pilchowice, Suszec, Nędza, Lubomia, Żory, Cieszyn, Skoczów, Ustroń, Wisła, Zebrzydowice, Ruda Śląska, Kuźnia Raciborska, Jejkowice, Ornontowice
5.	Jastrzębie Zdrój	2014	Jastrzębie Zdrój, Jaworze, Bestwina, Skoczów, Ustroń, Wisła, Zebrzydowice, Pawłowice, Suszec, Mszana, Żory
6.	Pyskowice Zaolszany	2015	Pyskowice, Rudziniec, Zbrostawice, Ruda Śląska
7.	Siemianowice Śląskie	2020	Siemianowice Śl., Katowice, Będzin, Radzionków
8.	Tarnowskie Góry	2015	Tarnowskie Góry, Miasteczko Śląskie, Zbrostawice, Świerklaniec, Tworóg
9.	Lipie Śląskie	2023	Lubliniec, Pawonków, Boronów, Koszęcin
10.	Tychy Urbanowice	2020	Tychy, Kobiór, Bieruń, Wiry, Lędziny, Bojszowy, Chełm Śl., Imielin
11.	Bytom	2030	Bytom, Siewierz, Wiry, Radzionków, Ruda Śląska

Wśród składowisk o charakterze lokalnym *Plan gospodarki odpadami dla województwa śląskiego* wymienia m.in. składowisko w Sosnowcu, Dąbrowie Górniczej (karty nr 261, 401; str. 38 *Planu*).

Plan Gospodarki Odpadami dla Miasta Katowice został przyjęty przez Radę Miasta Katowice Uchwałą nr XLIII/915/05 z dnia 25.07.2005r. (karty nr 24-176). W rozdziale *Planu*

dotyczącym projektowanego systemu gospodarki odpadami zawarty został podrozdział 5.3.4 *Wskazanie miejsca unieszkodliwiania, odzysku i recyklingu odpadów komunalnych* (karty nr 90-92). Wskazano w nim jako miejsce unieszkodliwiania odpadów dla miasta Katowice dwa składowiska – obiekty o charakterze regionalnym, tj. składowisko w Siemianowicach Śląskich i składowisko w Tychach Urbanowicach.

Gmina wyjaśniła, iż w *Planie gospodarki odpadami dla województwa śląskiego* dla miasta Katowice przewidziano składowisko w Siemianowicach Śląskich. Jednak, by przedsiębiorcy nie zostali ograniczeni do jednego składowiska, w *Planie Gospodarki Odpadami dla Miasta Katowice* przewidziano możliwość składowania odpadów komunalnych także na składowisku w Tychach Urbanowicach (karta nr 388). Zarówno składowisko w Siemianowicach Śląskich, jak i składowiska w Tychach Urbanowicach spełniają wymogi art. 9 ust. 3 i 4 ustawy o odpadach¹ (tekst jedn. Dz.U. z 2007r. Nr 39, poz. 251 z późn. zm.), mają w planie wojewódzkim status składowisk regionalnych, spełniają zasadę bliskości określoną w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o odpadach² (położone są najbliżej Katowic).

Zgodnie z art. 10 ust. 3 ustawy o zmianie ustawy o odpadach (...) w terminie 6 miesięcy od dnia podania do publicznej wiadomości wymagań, jakie powinien spełnić przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, przedsiębiorcy prowadzący działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych, byli zobowiązani dostosować swoją działalność do zmian wprowadzonych ustawą oraz wystąpić z wnioskiem o zmianę posiadanego zezwolenia na prowadzenie działalności na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości. Jeżeli przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości nie wystąpił z takim wnioskiem, wójt, burmistrz, prezydent miasta na podstawie art. 10 ust. 4 ustawy o zmianie ustawy o odpadach (...) mógł stwierdzić z urzędu, bez odszkodowania, wygaśnięcie dotychczasowej decyzji.

Przedsiębiorcy posiadający zezwolenia w zakresie odbierania odpadów komunalnych na terenie miasta Katowice zostali poinformowani pismem z dnia 21.04.2006r., iż zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005r. o zmianie ustawy o odpadach (...), mają obowiązek w terminie 6 miesięcy od ogłoszenia Zarządzenia nr 2564/2006 Prezydenta Miasta Katowice z dnia 13 kwietnia 2006r. w sprawie określenia wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie niektórych usług komunalnych, dostosować swoją działalność do zmian oraz wystąpić z wnioskiem o zmianę posiadanego zezwolenia na prowadzenie działalności polegającej na odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości (karta nr 22). W piśmie tym przedsiębiorcy zostali również powiadomieni o skutkach nie wystąpienia z takim wnioskiem

¹ Art. 9 ust. 3 ustawy o odpadach stanowi, że niesegregowane odpady komunalne, pozostałości z sortowania odpadów komunalnych oraz komunalne osady ściekowe powinny być poddane odzyskowi lub unieszkodliwianiu na obszarze tego województwa, na którym zostały wytworzone, w instalacjach spełniających wymagania najlepszej dostępnej techniki lub technologii, (...), lub w miejscach najbliższej położonych miejsca ich wytworzenia.

Zgodnie z art. 9 ust. 3 ustawy o odpadach niesegregowane odpady komunalne, pozostałości z sortowania odpadów komunalnych oraz komunalne osady ściekowe mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwianiu na obszarze województwa innego niż wymienione w ust. 3, jeżeli odległość od miejsca wytwarzania odpadów do instalacji przeznaczonej do odzysku lub unieszkodliwiania, spełniającej wymagania najlepszej dostępnej techniki lub technologii, (...), lub miejsca przeznaczonego do tego samego odzysku jest mniejsza niż odległość do instalacji lub miejsca położonego na obszarze tego samego województwa.

² Art. 9 ust. 1 ustawy o odpadach stanowi, że odpady powinny być w pierwszej kolejności poddawane odzyskowi lub unieszkodliwiane w miejscu ich powstawania.

W myśl art. 9 ust. 2 ustawy o odpadach odpady, które nie mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwiane w miejscu ich powstawania, powinny być, uwzględniając najlepszą dostępną technikę lub technologię, (...), przekazywane do najbliższej położonych miejsc, w których mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwione.

w postaci stwierdzenia przez Prezydenta Miasta z urzędu, bez odszkodowania, wygaśnięcia dotychczasowego zezwolenia.

Według stanu na dzień 31.12.2006r. na terenie Gminy Katowice 22 przedsiębiorców świadczyło usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości na terenie miasta Katowice (karty nr 10-11). Według stanu na dzień 13.03.2007r. z ww. wnioskiem wystąpiło 18 przedsiębiorców. 11 uzyskało nowe zezwolenia (karta nr 12), a wnioski 7 pozostawiono bez rozpatrzenia z uwagi na nieuzupełnienie braków (karta nr 388). 1 przedsiębiorca działał w oparciu o zezwolenie wydane mu na okres od dnia 28.04.2007r. do 27.04.2016r., a 1 posługiwał się zezwoleniem obowiązującym do dnia 31.03.2006r. (karta nr 388). 2 przedsiębiorców nie wystąpiło z wnioskiem o udzielenie zezwolenia zgodnie z zapisami ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o zmianie ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych innych ustaw (karta nr 12). Na podstawie art. 10 ust. 4 w związku z ust. 3 ww. ustawy przedsiębiorcom tym wydano decyzje, w których stwierdzono z urzędu wygaśnięcie, bez odszkodowania, dotychczasowego zezwolenia w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości (karty nr 236-237). Według stanu na dzień 28.06.2007r. do grona przedsiębiorców, którzy uzyskali nowe zezwolenia dołączyło kolejnych 4 przedsiębiorców (karta nr 556).

Z danych przedstawionych przez Gminę Katowice wynika, że odpady komunalne pochodzące z terenu Katowic w latach 2004-2006 były składowane na składowisku w Siemianowicach Śląskich (LANDECO Sp. z o.o.), Sosnowcu (Miejski Zakład Składowania Odpadów) i Chorzowie (PTS ALBA Sp. z o.o.). Są to składowiska zlokalizowane na terenie gmin graniczących z Katowicami. Gmina Katowice jako miejsce składowania odpadów komunalnych z jej terenu w latach 2004-2006 obok ww. składowisk wskazała także inne, m.in. MSOK LIPÓWKA w Dąbrowie Górniczej, Recykling Wojkowice w Wojkowicach, Bytomskie Przedsiębiorstwo Komunalne Sp. z o.o. w Bytomiu, EKOFOL II S.A. w Bytomiu (składowisko w Pyskowicach), Zakład Zazieleniania Konserwacji i Rekultywacji w Czeladzi, PPHU KOMART Sp. z o.o. w Knurowie (karta nr 576). Są to składowiska zlokalizowane na terenie gmin położonych w pobliżu Katowic³.

Jakkolwiek LANDECO Sp. z o.o. – właściciel składowiska w Siemianowicach stwierdził, iż nie jest w stanie wskazać dokładnej ilości odpadów komunalnych przyjętych w latach 2005-2006 z terenu poszczególnych gmin (karta nr 603), to z danych przedstawionych przez Gminę Katowice wynika, iż na tym składowisku w poszczególnych latach 2004-2007 składowane były największe ilości odpadów komunalnych odebranych od właścicieli nieruchomości z terenu Katowic. Były to w 2004r. - 42693,83 tony, w 2005r. - 38288,61 tony, w 2006r. - 39015,42 tony, co stanowi odpowiednio ok. 60%, 61% i 64% wszystkich odpadów odebranych od właścicieli nieruchomości z terenu Katowic (karta nr 576). Składowisko w Tychach Urbanowicach administrowane przez MPMO MASTER Sp. z o.o. ani w 2004r., ani w 2006r. nie przyjęło odpadów komunalnych z terenu Katowic, zaś w 2005r. trafiło na nie jedynie 15,54 ton odpadów odebranych od właścicieli nieruchomości z obszaru tej Gminy (karta nr 576).

Z danych przedstawionych przez Gminę wynika, iż w zezwoleniach na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości z terenu Katowic obowiązujących przed złożeniem przez przedsiębiorców prowadzących tą działalność wniosków o zmianę zezwolenia stosownie do art. 10 ust. 3 ustawy o zmianie ustawy o odpadach (...) jako miejsce składowania odpadów komunalnych, na wniosek tych przedsiębiorców, oprócz składowiska w Siemianowicach Śląskich, wymienione były inne składowiska takie jak: MSOK LIPÓWKA

³ *Plan gospodarki odpadami dla województwa śląskiego* na str. 20, 41-42 zawiera mapy przedstawiające lokalizację składowisk odpadów komunalnych.

w Dąbrowie Górniczej, MSOK Sosnowiec, Recykling Wojkowice w Wojkowicach, PTS ALBA Sp. z o.o. w Chorzowie, Bytomskie Przedsiębiorstwo Komunalne Sp. z o.o., EKOFOL II S.A. w Bytomiu (składowisko w Pyskowicach), PPHU KOMART Sp. z o.o. w Knurowie (karty nr 557). Ponadto niektórzy z przedsiębiorców składając, stosownie do art. 10 ust. 3 ustawy o zmianie ustawy o odpadach (...), wnioski o nowe zezwolenia jako miejsca składowania odpadów komunalnych wskazywali, obok składowiska w Siemianowicach Śląskich lub Tychach Urbanowicach, inne składowiska, nie wymienione w *Planie gospodarki odpadami dla Miasta Katowice* (karty nr 206, 517, 520, 529), niemniej w otrzymanym zezwoleniu jako dozwolone miejsca składowania odpadów zostały wymienione składowiska w Siemianowicach Śląskich lub w Tychach Urbanowicach, a tylko wyjątkowo dla odpadów innych niż niesegregowane odpady komunalne, składowiska takie jak: Bytomskie Przedsiębiorstwo Komunalne Sp. z o.o. w Bytomiu, LIPÓWKA I w Dąbrowie Górniczej, EKOFOL II S.A. w Bytomiu (składowisko w Pyskowicach)⁴, Zakład Zazieleniania Konserwacji i Rekultywacji w Czeladzi.

Organ Antymonopolowy zważył co następuje.

Dla uznania, że sprawa ma charakter antymonopolowy niezbędne jest ustalenie czy w okolicznościach sprawy doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. W świetle art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów celem regulacji w niej przyjętej jest zapewnienie rozwoju konkurencji, ochrona przedsiębiorców narażonych na stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i ochrona interesów konsumentów. Pozwala to przyjąć, że ma ona charakter publicznoprawny i służy ochronie interesu ogólnospołecznego. Znajduje więc zastosowanie tylko wówczas, gdy zagrożony lub naruszony zostaje interes publiczny, polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego.

Pojęcie interesu publicznego nie zostało zdefiniowane w ustawie, niemniej było ono wielokrotnie przedmiotem interpretacji Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Zdaniem Sądu, wyrażonym w wyroku z dnia 12 czerwca 2002r. (sygn. akt XVII Ama 47/2001), pojęcie interesu publicznego nie jest pojęciem o charakterze jednolitym i stałym. W każdej sprawie winien on być ustalony i konkretyzowany, a Organ Antymonopolowy w toku postępowania i przy wydawaniu decyzji winien być rzecznikiem tego interesu. Publiczny znaczy dotyczący ogółu, odnoszący się do ogółu, a nie do jednostki czy też określonej grupy. Podstawą do zastosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów winno być uprzednie udowodnienie przez Organ Antymonopolowy, czy nastąpiło rzeczywiste naruszenie wskazanego przepisami ustawy interesu publicznego. W ten sam sposób Sąd wypowiedział się w wyrokach z dnia: 25.06.2001r. sygn. XVII Ama 84/00, 28.05.2001r. sygn. XVII Ama 82/00, 27.06.2001r. sygn. XVII Ama 92/00, 12.11.2001r. sygn. XVII Ama 105/00 oraz 04.07.2001r. sygn. XVII Ama 108/00. W świetle powyższego orzecznictwa, Organ Antymonopolowy może wszcząć i prowadzić postępowanie antymonopolowe wyłącznie wówczas, gdy zachodzi podejrzenie, iż nastąpiło naruszenie interesu publicznego, a zatem, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów dotknięty został szerszy krąg uczestników rynku lub też wywołują one inne niekorzystne zjawiska na rynku.

Wymienione w art. 1 cele ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zostały określone jako równorzędne co sprawia, że praktyki ograniczające konkurencję obejmują nie tylko te,

⁴ Z zezwolenia udzielonego Ekologicznym Systemom Transportu Aglomeracji Sp. z o.o. z siedzibą w Rudzie Śląskiej wynika, że niesegregowane odpady komunalne kod 20 03 01 przedsiębiorca ten może składować na składowisku w Siemianowicach Śląskich oraz na składowisku EKOFOL II S.A. w Pyskowicach (karty nr 558-559)

które godzą w konkurencję, ale również te, które – podejmowane przez przedsiębiorców posiadających pozycję dominującą – nie godząc wprost w konkurencję, naruszają interesy innych uczestników rynku. Praktyki ograniczające konkurencję można więc podzielić na praktyki antykonkurencyjne, wywierające bezpośredni wpływ na stan lub rozwój konkurencji i interesy konkurencyjne innych przedsiębiorców, oraz praktyki eksploatacyjne, których efektem lub celem jest naruszenie przede wszystkim innych niż konkurencyjne interesów innych uczestników rynku.

Gmina posiada monopol prawny w zakresie działalności organizacyjnej podejmowanej dla utrzymania porządku i czystości na jej terytorium. Nie ulega zatem wątpliwości, że z racji posiadanej siły rynkowej ma możliwość eksploataowania zajmowanej na rynku pozycji kosztem jego uczestników, w tym podejmowania działań będących przedmiotem postawionego w niniejszym postępowaniu zarzutu. Dla stwierdzenia naruszenia interesu publicznego jest wystarczające, a zarazem niezbędne, dowolne nadużycie siły rynkowej w relacjach ze słabszymi uczestnikami rynku. Działania Gminy Katowice mogą prowadzić do ograniczenia powstania i rozwoju konkurencji na rynku wywozu odpadów oraz negatywnie wpływać na sytuację konkurencyjną przedsiębiorców prowadzących działalność w zakresie wywozu odpadów komunalnych na jej terenie. Skutki działania Gminy mogą dotknąć każdego przedsiębiorcę, który już zajmuje się wywozem odpadów, jak również każdego przedsiębiorcę, który w przyszłości będzie chciał rozpocząć działalność na tym rynku. Kwestionowane zachowanie Gminy Katowice może mieć pośrednio wpływ na konsumentów korzystających z usług wywozu odpadów komunalnych, ograniczone bowiem zostają możliwości dokonywania wyboru spośród ofert większej liczby konkurentów działających na ww. rynku tego, który ich zdaniem proponuje najlepsze warunki wykonania usługi wywozu odpadów komunalnych i jest konkurencyjny cenowo. Ograniczenie konkurencji na rynku wywozu odpadów, patrząc z punktu widzenia interesów konsumentów, oddziałuje negatywnie na jakość usług i ich cenę.

Tak więc, w świetle powyższych wywodów, w niniejszym postępowaniu mamy do czynienia z możliwością naruszenia interesu publicznoprawnego przez Gminę Katowice, co uzasadnia ocenę jej zachowania na rynku w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

I.1. Organ Antymonopolowy zarzucił Gminie Katowice nadużywanie pozycji dominującej na rynku poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji polegające na narzucaniu przedsiębiorcom ubiegającym się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości na terenie Gminy Katowice jako miejsca składowania odpadów wyłącznie składowiska w Siemianowicach Śląskich należącego do „LANDECO” Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach lub składowiska w Tychach Urbanowicach należącego do Międzygminnego Przedsiębiorstwa Gospodarki Odpadami „MASTER” Sp. z o.o. z siedzibą w Tychach, co może stanowić naruszenie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Dla stwierdzenia praktyki ograniczającej konkurencję, określonej w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, konieczne jest łączne spełnienie następujących przesłanek:

- pozycja dominująca przedsiębiorcy na rynku,
- przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji.

Praktyki ograniczające konkurencję na rynku mogą wiązać się z realizacją zadań przez samorząd terytorialny, w szczególności polegających na zagwarantowaniu społeczności lokalnej dostępu do podstawowych usług bytowych. Gminy wyposażone w znaczny majątek,

a zarazem zobowiązane do realizacji tzw. zadań własnych, wymienionych w art. 7 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), obejmujących m.in. zapewnienie dostępu do usługi wywozu nieczystości stałych, a także szeroko rozumianej czystości i porządku, mają dużą możliwość wpływania swoimi decyzjami na relacje konkurencyjne przedsiębiorców działających na ww. rynkach. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów ma zastosowanie do oceny działalności gospodarczej gminy oraz do oceny działalności publicznej gminy w zakresie zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, o ile działalność ta wywołuje skutki praktyk ograniczających konkurencję, co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie antymonopolowym (por. wyroki Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, poprzednio nazywanego Sądem Antymonopolowym: z dnia 08.09.1999r. sygn. akt XVII Ama 27/99, z dnia 08.11.2000r. sygn. akt XVII Ama 95/99, z dnia 12.12.2001r. sygn. akt XVII Ama 1/01, z dnia 03.12.2003r. sygn. akt XVII Ama 139/02, z dnia 26.11.2003r. sygn. akt XVII Ama 8/03). Gmina Katowice podejmując działalność organizacyjną dla utrzymania porządku i czystości na swoim terenie, m.in. poprzez zapewnienie usług w zakresie zbierania i wywożenia odpadów komunalnych, spełnia wszystkie kryteria definicji przedsiębiorcy, o których mowa w art. 4 pkt 1a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z tym przepisem przez przedsiębiorcę rozumie się osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Wymienione wyżej usługi niewątpliwie należą do usług o charakterze użyteczności publicznej, w związku z czym w rozpatrywanej sprawie do Gminy mają zastosowanie przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Praktyki ograniczające konkurencję stosowane przez przedsiębiorców ujawniają się na określonym rynku. Stąd też dla poprawnej oceny zachowania Gminy Katowice w kontekście przesłanek wynikających z art. 9 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów konieczne jest zdefiniowanie rynku właściwego w sprawie. Zgodnie z art. 4 pkt 9 ww. ustawy przez rynek właściwy rozumie się rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym na gminy nałożono obowiązek zaspokojenia zbiorowych potrzeb wspólnoty m.in. w zakresie utrzymania czystości i porządku oraz wysypisk i unieszkodliwiania odpadów komunalnych. Obowiązki gmin w tym zakresie ograniczają się więc do podległego im obszaru. W niniejszej sprawie obszar ten obejmuje teren Gminy Katowice. Art. 3 ustawy z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu porządku i czystości w gminach (Dz.U. Nr 132, poz. 622 z późn. zm.) do obowiązkowych zadań gminy zalicza utrzymanie czystości i porządku. Gminy mają obowiązek zapewnić czystość i porządek na swoim terenie oraz tworzyć warunki niezbędne do ich utrzymania, w szczególności tworząc warunki do wykonywania prac związanych z utrzymaniem czystości i porządku lub zapewniając wykonanie tych prac przez tworzenie odpowiednich jednostek organizacyjnych. Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach na prowadzenie przez przedsiębiorców działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości wymagane jest uzyskanie zezwolenia, którego (w myśl art. 7 ust. 6 tej ustawy) udziela, w drodze decyzji, wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług. Ponadto, zgodnie z art. 7 ust. 3 ww. ustawy wójt, burmistrz lub prezydent miasta określa i podaje do publicznej wiadomości wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na

świadczenie usług określonych w ust. 1. *Plan Gospodarki Odpadami dla Miasta Katowice* i Zarządzenie Prezydenta Miasta Katowice Nr 2564/2006 z dnia 13.04.2006r. w sprawie określenia wymagań, jakie powinien spełnić przedsiębiorca ubiegających się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie niektórych usług komunalnych dotyczy obszaru Gminy Katowice. Wymagania w zakresie zbierania i transportu odpadów komunalnych określone w §1 ust. 1 tego Zarządzenia stawiane są przedsiębiorcom, którzy chcą prowadzić działalność na tym terenie. Mając na uwadze powyższe za rynek właściwy w niniejszej sprawie przyjęto rynek działalności organizacyjnej podejmowanej dla utrzymania porządku i czystości obejmujący teren Gminy Katowice.

W bezpośrednim związku z ww. rynkiem działalności organizacyjnej podejmowanej dla utrzymania porządku i czystości pozostaje rynek świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości z terenu Gminy Katowice. Świadczenie usług w powyższym zakresie jest bowiem całkowicie uzależnione od uzyskania przedmiotowego zezwolenia. Innymi słowy, bez stosownego zezwolenia uzyskanego od Gminy, podmioty ubiegające się o możliwość prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na odbiorze odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości nie mogą wykonywać tego rodzaju usług.

Teoria dwóch rynków została zaakceptowana przez europejskie organy antymonopolowe np. w sprawie ECS/AKZO, w której pozycja dominująca na jednym rynku może być nadużyta wskutek postępowania przedsiębiorstwa na innym rynku. W sprawie tej Komisja określiła rynek produktu jako rynek nadtlenków organicznych, mimo że nadużycie miało na celu wyrządzenie szkód spółce ECS na innym rynku - rynku dodatków do mąki⁵. Komisja Europejska i Europejski Trybunał Sprawiedliwości uznali, że „*nadużycie pozycji dominującej na rynku surowców może ograniczać konkurencję na rynku, na którym są sprzedawane pochodne surowca, i te efekty muszą być wzięte pod uwagę w rozważaniach skutków naruszenia prawa, nawet jeśli rynek produktów pochodnych nie stanowi rynku samoistnego*”⁶. Również Sąd Okręgowy w Warszawie - Ochrony Konkurencji i Konsumentów i Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w ww. zakresie (np. wyroki SOKiK z dnia 21.01.1998r. sygn. akt XVII Ama 51/97, z dnia 2.10.1996r. sygn. akt XVII Amr 37/96, z dnia 20.09.1995r. sygn. akt XVII Amr 28/95, z dnia 3.06.1998r. sygn. akt XVII Ama 16/98, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15.05.2003r. sygn. akt I CKN 311/01, z dnia 15.05.2003r. sygn. akt I CKN 313/01).

Z podobną sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, gdzie monopol Gminy Katowice na rynku działalności organizacyjnej podejmowanej dla utrzymania porządku i czystości na jej terenie, dotyczący m.in. wyłącznych uprawnień do udzielania zezwoleń przedsiębiorcom, wywiera bezpośredni wpływ na rynek współzależny, tj. rynek świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości z terenu Gminy Katowice, mogąc powodować na tym rynku zachwianie konkurencji.

Art. 4 pkt 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów definiuje pozycję dominującą jako pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40%.

⁵ sprawa nr IV/30.698, ECS/AKZO, Commission decision 1985, Official Journal of the European Communities, nr L 374, s. 16-17

⁶ vide: B. Majewska-Jurczyk, *Dominacja w polityce konkurencji Unii Europejskiej*, Wrocław 1998, s. 46-47 i podane tam orzecznictwo

W świetle przytoczonych powyżej przepisów ustawy o samorządzie gminnym i ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach Gminie Katowice można przypisać posiadanie monopolu prawnego. Wymienione ustawy wyłącznie Gminie przyznają wspomniane powyżej uprawnienia władcze na rynku działalności organizacyjnej podejmowanej dla utrzymania porządku i czystości na jej terenie, którym muszą podporządkować się uczestnicy lokalnego rynku świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, tj. przedsiębiorcy wywożący odpady po stronie podażowej rynku i właściciele nieruchomości po jego stronie popytowej. Będąc monopolistą prawnym, Gmina wypełnia przesłanki dominacji rynkowej określone w przywołanym art. 4 pkt 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Dodać należy, że sankcjonowaniu w trybie przewidzianym w art. 8 ustawy podlega nie samo posiadanie na rynku pozycji dominującej, ale jej nadużywanie. Nie ulega wątpliwości, że podmiot posiadający silną pozycję dominującą ma możliwość oddziaływania na stan konkurencji na rynku. Gmina posiadając monopol prawny w zakresie działalności organizacyjnej podejmowanej dla utrzymania porządku i czystości na jej terenie dysponuje więc siłą pozwalającą jej jednostronnie dyktować warunki prowadzenia działalności przedsiębiorcom świadczącym usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach na prowadzenie przez przedsiębiorców działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości wymagane jest uzyskanie zezwolenia. Zezwolenia udziela w drodze decyzji, w myśl z art. 7 ust. 6, wójt, burmistrz lub prezydent właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług. Art. 8 ww. ustawy precyzuje, co powinien zawierać wniosek o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości. W myśl art. 8 ust. 2 tej ustawy przedsiębiorca powinien m.in. udokumentować gotowość przyjęcia odpadów przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, spełniającego wymagania odnośnie miejsc odzysku i unieszkodliwiania, o których mowa w art. 9 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. o odpadach oraz w art. 7 ust. 3a pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Art. 9 ust. 1 c ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach stanowi, że właściwy organ może odmówić wydania zezwolenia, jeżeli zamierzony sposób gospodarowania odpadami jest niezgodny z gminnym planem gospodarki odpadami. Zgodnie z art. 14 ust. 2 ustawy o odpadach plan taki określa m.in. rozmieszczenie istniejących instalacji i urządzeń do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów. Jednocześnie zapis § 4 pkt 1 lit. f rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 kwietnia 2003r. w sprawie sporządzania planów gospodarki odpadami (Dz.U. Nr 66, poz. 620) uściśla to, że gminny plan gospodarki określa m.in. wykaz podmiotów prowadzących działalność w zakresie zbierania, transportu, odzysku oraz unieszkodliwiania odpadów komunalnych. Zaś w § 4 pkt 4 wskazuje, iż plan taki określa również projektowany system gospodarki odpadami, w szczególności gospodarki odpadami komunalnymi i opakowaniowymi, uwzględniający ich zbieranie, transport, odzysk i unieszkodliwianie, ze wskazaniem miejsca unieszkodliwiania odpadów.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o odpadach odpady powinny być w pierwszej kolejności poddawane odzyskowi lub unieszkodliwiane w miejscu ich powstawania. Natomiast z art. 9 ust. 2 tejże ustawy wynika, iż odpady, które nie mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwiane w miejscu ich powstawania, powinny być, uwzględniając najlepszą dostępną technikę lub technologię, o której mowa w art. 143 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska, przekazywane do najbliższych położonych miejsc, w których mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwione. Szczególną uwagę należy zwrócić na przepis art. 9 ust. 3 ustawy o odpadach, który mówi, iż niesegregowane odpady komunalne,

pozostałości z sortowania odpadów komunalnych oraz komunalne osady ściekowe powinny być poddane odzyskowi lub unieszkodliwianiu na obszarze tego województwa, na którym zostały wytworzone, w instalacjach spełniających wymagania najlepszej dostępnej techniki lub technologii, o której mowa w art. 143 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska, lub w miejscach najbliższych położonych miejsca ich wytworzenia. Ww. odpady mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwianiu na obszarze województwa innego niż to na terenie którego zostały wytworzone, jeżeli odległość od miejsca wytworzenia odpadów do instalacji przeznaczonej do odzysku lub unieszkodliwiania, spełniającej wymagania najlepszej dostępnej techniki lub technologii, o której mowa w art. 143 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. - Prawo ochrony środowiska, lub miejsca przeznaczonego do tego samego odzysku jest mniejsza niż odległość do instalacji lub miejsca położonego na obszarze tego samego województwa (art. 9 ust. 4 ustawy o odpadach).

Art. 7 ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach stanowi, że wójt, burmistrz lub prezydent miasta określa i podaje do publicznej wiadomości wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na świadczenie ww. usług. Zaś art. 7 ust. 3a pkt 2 ww. ustawy mówi, że wójt, burmistrz lub prezydent miasta określa i podaje do publicznej wiadomości wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia uwzględniając w przypadku zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości - również miejsca odzysku lub unieszkodliwiania odpadów komunalnych wynikające z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami, do których odpady mają być przekazywane. Jednakże, zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 grudnia 2005r. w sprawie szczegółowego sposobu określania wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia (Dz.U. z 2006r., Nr 5, poz. 33) wymagania w zakresie m.in. miejsca odzysku i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, określa się w sposób precyzyjny, zrozumiały, niedyskryminujący, nieograniczający konkurencji oraz nieutrudniający dostępu do rynku przedsiębiorców świadczących usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości.

Prezydent Miasta Katowice określając w kwietniu 2006r. nowe wymagania, jakie powinni spełniać przedsiębiorcy ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości co do zasady działał zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o zmianie ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Przedsiębiorcy z odpowiednim wyprzedzeniem zostali poinformowani o tym fakcie i chcąc nadal prowadzić działalność w ww. zakresie winni byli w terminie 6 miesięcy dostosować swoją działalność do wprowadzonych zmian i wystąpić z wnioskiem o zmianę posiadanego zezwolenia. Według stanu na marzec 2007r. 18 przedsiębiorców wystąpiło z takim wnioskiem, z tego 11 z nich uzyskało nowe zezwolenia, a wnioski 7 z uwagi na nieuzupełnienie braków pozostawiono bez rozpatrzenia. 2 przedsiębiorcy utracili zezwolenie ponieważ w ogóle nie wystąpili z wnioskiem o aktualizację zezwolenia.

Uwagę należy jednak zwrócić na fakt, że wśród warunków, jakie winni spełnić przedsiębiorcy, znalazł się m.in. wymóg udokumentowania gotowości przyjęcia odpadów komunalnych pochodzących z terenu miasta Katowice przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami oraz z *Planu Gospodarki Odpadami dla Miasta Katowice* (§1 ust. 1 pkt 4 ww. Zarządzenia Prezydenta Miasta Katowice). W wojewódzkim planie gospodarki odpadami zamieszczono informacje o 43 składowiskach funkcjonujących w dacie jego sporządzania, z podziałem na lokalne (32) i ponadlokalne (11). Zgodnie z art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach Prezydent Miasta Katowice

określając miejsca, do których odpady komunalne mogą być przekazywane, powinien uwzględnić miejsca odzysku i unieszkodliwiania tych odpadów wynikające z *Planu gospodarki odpadami dla województwa śląskiego*. Tymczasem w gminnym planie jako miejsca unieszkodliwiania odpadów komunalnych z terenu Katowic wskazano tylko dwa składowiska – obiekty o charakterze regionalnym wymienione w planie wojewódzkim, tj. składowisko w Siemianowicach Śląskich oraz składowisko w Tychach Urbanowicach.

Gmina Katowice w toku postępowania podnosiła, że zasadniczo *Plan gospodarki odpadami dla województwa śląskiego* wskazuje, iż odpady komunalne pochodzące z terenu Katowic winny być deponowane na składowisku w Siemianowicach Śląskich, zaś *Plan Gospodarki Odpadami dla Miasta Katowice* wskazuje jako zalecane miejsce deponowania odpadów nie tylko składowisko w Siemianowicach Śląskich, ale i składowisko w Tychach Urbanowicach, co wychodzi naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorców i stwarza im możliwość wyboru miejsca składowania odpadów (karta nr 388). Z takim stanowiskiem Gminy nie można się zgodzić, co prawda w *Planie gospodarki odpadami dla województwa śląskiego* obok wpisu dotyczącego składowiska w Siemianowicach Śląskich, w rejonie obsługi wpisano Katowice, ale oznacza to tylko tyle, że w okresie sporządzania planu odpady komunalne z terenu Katowic były deponowane na tym składowisku. Poza tym Gmina Katowice jest niekonsekwentna w przyjętej przez siebie interpretacji wojewódzkiego planu ponieważ w *Planie Gospodarki Odpadami dla Miasta Katowice* obok składowiska w Siemianowicach Śląskich wskazuje składowisko w Tychach Urbanowicach, którego rejon obsługi opisany w planie wojewódzkim obejmował 8 gmin (Tychy, Kobiór, Bieruń, Wyry, Lędziny, Bojszowy, Chełm Śląski, Imielin), ale nie obejmował Katowic.

Ponadto Gmina zwróciła uwagę, że Prezydent Miasta Katowice podejmując decyzję o dopuszczalnych miejscach składowania odpadów odebranych od właścicieli nieruchomości z jej terenu miał na względzie zasady gospodarowania odpadami określone w ustawie o odpadach, m.in. wymóg poddania niesegregowanych odpadów komunalnych odzyskowi lub unieszkodliwianiu na obszarze województwa śląskiego oraz to, iż instalacja przeznaczona do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów winna spełniać wymagania najlepszej dostępnej techniki lub technologii. Kierując się tymi przesłankami, zgodnie z przysługującymi jej kompetencjami, Gmina wybrała właśnie 2 ww. składowiska odpadów, zlokalizowane na terenie gmin graniczących z Katowicami.

W istocie przytoczone przepisy ustawy o odpadach rozstrzygają gdzie winny być unieszkodliwiane odpady komunalne. Zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o odpadach odpady powinny być w pierwszej kolejności poddawane odzyskowi lub unieszkodliwiane w miejscu ich powstawania, a jeśli to nie jest możliwe winny być przekazywane do najbliższych położonych miejsc, w których mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwione. Zarazem przepis art. 9 ust. 3 ww. ustawy o odpadach mówi, iż niesegregowane odpady komunalne, pozostałości z sortowania odpadów komunalnych oraz komunalne osady ściekowe powinny być poddane odzyskowi lub unieszkodliwianiu na obszarze tego województwa, na którym zostały wytworzone. Odpady komunalne mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwianiu na obszarze województwa innego niż to, na terenie którego je wytworzono, jeżeli odległość od miejsca wytwarzania odpadów do instalacji przeznaczonej do odzysku lub unieszkodliwiania jest mniejsza niż odległość do instalacji położonej na obszarze tego samego województwa (art. 9 ust. 4 ww. ustawy).

Z przytoczonych przepisów wynika, że w przypadku odpadów komunalnych zasada bliskości wyrażona w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o odpadach jest spełniona, gdy są one poddawane odzyskowi lub unieszkodliwianiu na terenie województwa na obszarze którego zostały wytworzone, a nawet przy spełnieniu określonej przesłanki, na obszarze innego województwa. Argumentem na poparcie twierdzenia, że zasada bliskości nie doznaje

uszczerbku w razie unieszkodliwiania odpadów komunalnych na terenie województwa, na obszarze którego powstały, jest również cytowany powyżej art. 8 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, który mówi o konieczności udokumentowania przez przedsiębiorcę ubiegającego się o zezwolenie gotowości przyjęcia odpadów komunalnych przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów spełniającego wymagania określone w art. 9 ust. 3 i 4 ustawy o odpadach i art. 7 ust. 3a pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Oba te przepisy dopuszczają możliwość składowania odpadów komunalnych w przeznaczonych do tego miejscach zlokalizowanych na terenie województwa, na obszarze którego zostały wytworzone, bez żadnych dodatkowych ograniczeń jeśli chodzi o odległość pomiędzy składowiskiem a miejscem wytworzenia odpadów.

Gmina Katowice jest przekonana, że przytoczone powyżej przepisy w zakresie gospodarki odpadami dają jej prawo do zawężenia liczby podmiotów prowadzących działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów komunalnych, z którymi mogą nawiązać współpracę przedsiębiorcy zajmujący się wywozem odpadów komunalnych z jej terenu, do jednego lub dwóch składowisk. Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić. Przedsiębiorcy zajmujący się wywozem odpadów komunalnych na terenie Gminy Katowice winni mieć prawo wyboru spośród ofert wszystkich składowisk zlokalizowanych na terenie województwa śląskiego, które posiadają odpowiednie zezwolenia i spełniają przesłanki wymienione w art. 9 ustawy o odpadach. Wymaganie od przedsiębiorców ubiegających się o zezwolenie, by dokonali wyboru spośród dwóch składowisk wyznaczonych przez Gminę Katowice utrudnia i ogranicza podejmowanie działalności gospodarczej w zakresie odbioru odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości.

Zapewnienie przez Gminę możliwości wyboru pomiędzy dwoma ww. składowiskami trudno ocenić pozytywnie również wówczas jeśli weźmie się pod uwagę, że w latach 2004-2006 przedsiębiorcy odbierający odpady z terenu Gminy Katowice praktycznie nie korzystali z usług składowiska w Tychach, w tym okresie zdeponowano na nim bowiem tylko ok. 15 ton odpadów komunalnych pochodzących z terenu Katowic. Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, iż ww. przedsiębiorcy nie byli zainteresowani składowaniem odpadów w Tychach. Nie jest zatem jasne na jakiej podstawie Gmina Katowice uznała, że wskazując składowisko w Tychach, jako jedno z obowiązkowych składowisk, obok składowiska w Siemianowicach Śląskich, wychodzi naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorców zajmujących się wywozem odpadów komunalnych na jej terenie.

Gmina Katowice określając w zezwoleniu miejsce składowania odpadów musi również brać pod uwagę przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jeżeli przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia posiada lub może uzyskać zapewnienie przyjęcia odpadów przez innego przedsiębiorcę prowadzącego działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów komunalnych działającego na terenie województwa śląskiego i posiadającego w tym zakresie stosowne zezwolenia, to Gmina nie powinna przypisywać sobie prawa do odmowy wskazania tego wysypiska w wydawanym zezwoleniu. Rozszerzenie możliwości wyboru do wszystkich składowisk działających na terenie województwa śląskiego nie narusza bowiem zasady bliskości, o której mówi art. 9 ust. 2 ustawy o odpadach. Odmawiając przedsiębiorcom prawa dokonania samodzielnego wyboru składowiska spośród wszystkich spełniających przesłanki z art. 9 ustawy o odpadach Gmina tworzy bowiem bariery dla rozwoju nieskrępowanej konkurencji pomiędzy przedsiębiorcami świadczącymi usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, co odbywa się ze szkodą dla końcowych nabywców tych usług. Koszt składowania odpadów jest jednym z kosztów mających znaczący wpływ na cenę za odbiór odpadów. Z okoliczności sprawy wynika, iż przedsiębiorcy zajmujący się odbieraniem odpadów komunalnych na terenie Gminy Katowice korzystali z usług nie tylko składowiska w Siemianowicach Śląskich, ale i innych składowisk zlokalizowanych w pobliżu Gminy Katowice. Zaś na skutek działań

Gminy przedsiębiorcy mając ograniczony wybór miejsca składowania odpadów nie mogą wybierać spośród większej liczby ofert, które mogą znacznie różnić się co do ceny za składowanie odpadów.

Poprzez utrudnianie przedsiębiorcom zajmującym się wywozem odpadów komunalnych na terenie Katowic dostępu do tańszych usług składowania odpadów Gmina ogranicza konkurencję cenową na rynku świadczenia usług odbioru odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości z jej terenu. Poszukiwanie tańszych warunków świadczenia usług jest właśnie wynikiem działania konkurencji cenowej, co w efekcie prowadzi do efektywności ekonomicznej, a tym samym stwarza możliwość oferowania końcowym odbiorcom usług po niższych cenach. Takie zachowanie przedsiębiorców jest jak najbardziej oczekiwane i świadczy o działaniu rzeczywistej konkurencji, a jednocześnie jest sposobem budowania przez przedsiębiorców legalnymi środkami przewagi konkurencyjnej nad rywalami. Mechanizm ten i wskazane wyżej korzyści nie mogą jednak skutecznie ujawnić się na rynku katowickim z powodów, które zostały wykazane wyżej.

Gmina Katowice pozbawiając przedsiębiorców prawa do wywozu odpadów komunalnych z jej terenu na inne składowiska wymienione w *Planie gospodarki odpadami dla województwa śląskiego*, od dwóch wskazanych przez nią gminnym planie gospodarki odpadami, faworyzuje Landeco Sp. z o.o. – właściciela składowiska w Siemianowicach Śląskich oraz MPGO MASTER Sp. z o.o. w Tychach właściciela składowiska w Tychach Urbanowicach i przeciwdziała rozwojowi wolnej konkurencji w zakresie składowania i unieszkodliwiania odpadów komunalnych na terenie województwa śląskiego. Wskutek takich działań mechanizmy rynkowe nie mogą funkcjonować w sposób prawidłowy, a przedsiębiorcy traktowani przez Gminę w sposób uprzywilejowany w znacznym stopniu pozbawieni są nacisków na to, aby oferować niższe ceny lub korzystniejsze warunki świadczonych przez siebie usług. Odmawiając przedsiębiorcom prawa dokonania samodzielnego wyboru składowiska spośród wszystkich spełniających przesłanki z art. 9 ustawy o odpadach Gmina tworzy zatem również bariery dla rozwoju nieskrępowanej konkurencji nie tylko na rynku odbierania odpadów komunalnych, ale i na rynku składowania odpadów, tj. pomiędzy przedsiębiorcami prowadzącymi składowiska na terenie województwa śląskiego.

Nie ulega wątpliwości, iż na mocy przepisów art. 7 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) Gmina odpowiada za kształt i organizację utrzymania czystości i porządku, a także musi dbać o zapewnienie bezpieczeństwa ekologicznego. W żadnym jednak wypadku Gmina Katowice nie powinna podejmować działań zmierzających do uprzywilejowania wybranych przedsiębiorców, co przynosi szkody dla konkurencji.

Pamiętać również należy, że dla bytu praktyki ograniczającej konkurencję, w tym praktyki z art. 9 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nie jest konieczne wystąpienie negatywnego skutku w postaci eksploatacji pozycji rynkowej w warunkach ograniczonej konkurencji. Wystarczy, że zaistniało zagrożenie wystąpienia takiego skutku. Praktyką ograniczającą konkurencję jest już bowiem sama próba osiągnięcia przez przedsiębiorcę zajmującego pozycję dominującą na rynku określonego skutku⁷. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w orzecznictwie antymonopolowym, zgodnie z którym dla zaistnienia praktyki ograniczającej konkurencję istotne jest, aby skutki praktyki ograniczającej konkurencję mogły wystąpić na rynku (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 23 czerwca 1999 r. sygn. akt XVII Ama 26/99). W wyroku z dnia 7 lipca 2004 r. sygn.

⁷ por. E. Modzelewska – Wąchał *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Wyd. Twigger, Warszawa 2002, s. 97

akt XVII Ama 65/03 Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, iż nie jest konieczne udowodnienie faktycznego stosowania przez przedsiębiorcę praktyki monopolistycznej, ani też osiągnięcia z tego tytułu nieuzasadnionych korzyści. Z treści art. 1 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wynika bowiem, że jej reżimowi podlegają nie tylko praktyki ograniczające konkurencję, które wywołały bądź aktualnie wywołują skutki na terenie Polski, ale również praktyki, które choćby tylko hipotetycznie mogą wywoływać takie skutki. Podobne stanowisko wyraził wcześniej Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 12 maja 1997r. sygn. akt I CKN 114/97 wskazał, że istota rozpoznawanej sprawy nie sprowadza się do tego, czy przedsiębiorca, któremu postawiono zarzut naruszenia ustawy antymonopolowej odnosi korzyści z całości prowadzonej działalności gospodarczej, lecz do tego, czy w zawieranych umowach zastrzega sobie nieuzasadnione korzyści. Organ Antymonopolowy ma zatem obowiązek oceniać zachowania przedsiębiorcy od strony skutków, jakie zachowania te mogą nawet hipotetycznie wywołać na rynku.

Jakkolwiek, na terenie Gminy Katowice działa ok. 15 przedsiębiorców oferujących usługi odbioru odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, jednakże w wyniku braku możliwości wyboru składowiska, na które wywożą odpady, konkurencja między nimi została w istotny sposób zniekształcona. Wskutek działań Gminy miejsca składowania i unieszkodliwiania odpadów są tylko dwa, a przedsiębiorcy zarządzający tymi składowiskami mogą dyktować warunki kontraktów o składowanie odpadów odebranych od właścicieli nieruchomości z terenu Katowic. Przedsiębiorcy nie mogą wywozić odpadów na inne składowiska, które mogłyby zaoferować im niższe ceny. W związku z tym mają ograniczone możliwości konkurencyjności ceną, której istotnym składnikiem jest cena przyjęcia odpadów przez składowisko. W efekcie poszkodowany jest także konsument, który płaci za usługę odbioru odpadów i nie ma możliwości wyboru ani wpływu na wybór tańszego usługodawcy.

Stąd też orzeczono jak w punkcie I.1 sentencji decyzji.

I.2 Zgodnie z treścią art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli przedsiębiorca dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 9, Organ Antymonopolowy może nałożyć w drodze decyzji karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Gmina osiągnęła w 2006r. przychód w wysokości 1 069 712 250 PLN (karta nr 599-660). 10% przychodu Gminy Katowice osiągniętego w 2006r. to 106 971 225 PLN. Kwota 106 971 225 PLN może zatem stanowić maksymalną wysokość kary nałożonej na Gminę na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Kryteria brane pod uwagę przy ustalaniu kary pieniężnej na podstawie art. 106 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów ustalone zostały w art. 111 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem przy ustalaniu kary należy brać pod uwagę okres, stopień i okoliczności naruszenia przepisów tej ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Ponadto przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, o którym mowa w art. 111 ww. ustawy uwzględnia się również okoliczność naruszenia przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 oraz z 2006r. Nr 157, poz. 1119, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249 poz. 1834)

Jak wykazano w uzasadnieniu punktu I.1 sentencji decyzji Gmina Katowice narzucając przedsiębiorcom zajmującym się odbieraniem odpadów komunalnych na jej terenie dwa miejsca składowania odpadów i odmawiając im tym samym prawa dokonania samodzielnego wyboru składowiska spośród wszystkich spełniających przesłanki z art. 9 ustawy o odpadach

wymienionych w *Planie gospodarki odpadami dla województwa śląskiego* tworzy bariery dla rozwoju nieskrępowanej konkurencji zarówno pomiędzy przedsiębiorcami świadczącymi usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, jak również na rynku składowania odpadów, co odbywa się ze szkodą dla końcowych nabywców tych usług.

Okolicznością obciążającą Gminę Katowice jest również fakt, iż Gmina dokonała uprzedniego naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nadużywając pozycji dominującej na tym samym rynku właściwym, co zostało stwierdzone w punkcie I.1 decyzji nr RKT-71/2004 z dnia 30.12.2004r., która jest prawomocna w części obejmującej punkty I.1, I.2 i I.4⁸. W punkcie I.1 ww. decyzji uznano za ograniczającą konkurencję praktykę Gminy Katowice polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku działalności organizacyjnej podejmowanej dla utrzymania porządku i czystości poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu się warunków niezbędnych do powstania bądź rozwoju konkurencji na rynku wywozu odpadów w ten sposób, że Gmina stawiała przedsiębiorcom ubiegającym się o zezwolenie na świadczenie usług w zakresie zbierania i transportu odpadów komunalnych wymagań odnośnie posiadania umowy na odbiór odpadów przez obiekt do unieszkodliwiania, odzysku, przetwarzania odpadów komunalnych i stacje zlewne oraz poddania pozostałej części odpadów komunalnych przetwarzaniu min. 40% z łącznej ich masy zbieranych z terenu miasta Katowice, w celu redukcji frakcji organicznej.

Ponadto w prawomocnej decyzji nr RKT-23/2005 z dnia 21.04.2005r. uznano za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, działania Gminy Katowice polegające na nie udzielaniu lokatorom mieszkaniowych zasobów komunalnych tej Gminy, po przeprowadzeniu przez Gminę remontów elewacji, pokryć dachowych i kominów zasobów mieszkaniowych do niej należących, zgody na powtórny montaż indywidualnych anten telewizyjnych. Natomiast w prawomocnym punkcie Ia decyzji nr RKT-26/2004 z dnia 18.05.2004r. uznano za ograniczającą konkurencję praktykę polegającą na nadużywaniu przez Gminę Katowice pozycji dominującej na rynku świadczenia usług cmentarnych na terenie cmentarzy komunalnych w tej Gminie poprzez bezpośrednie narzucanie przez nią nadmiernie wygórowanych cen za wynajem kaplic przedpogrzebowych.

Podjętą decyzję o nałożeniu kary pieniężnej Organ Antymonopolowy wziął pod uwagę, iż w efekcie nadużywania przez Gminę Katowice monopolu prawnego w zakresie działalności organizacyjnej podejmowanej dla utrzymania porządku i czystości na jej terenie wobec uczestników rynku wywozu odpadów komunalnych doszło do naruszenia interesu publicznego. Nałożenie kary należy traktować jako podkreślenie naganności działań podmiotu dominującego w przedmiotowej sprawie, które to działania zakłócają swobodę i równość uczestników rynku wywozu odpadów komunalnych obejmującego teren Gminy Katowice, jak to wykazano w uzasadnieniu punktu I.1 sentencji niniejszej decyzji. Wymiar kary ma zdaniem Organu Antymonopolowego spełnić również funkcję prewencyjną z tytułu stosowania praktyki ograniczającej konkurencję sprzeczną z interesem publicznym. Przy ustalaniu wysokości kary wzięto pod uwagę, że jest ona nakładana na Gminę, która jest wspólnotą samorządową tworzoną przez jej mieszkańców, co oznacza, że kara stanowi dolegliwość dla całej wspólnoty samorządowej. W ocenie Organu Antymonopolowego, uwzględniając wynik postępowania potwierdzający zasadność postawionego Gminie

⁸ Gmina Katowice wniosła odwołanie od decyzji nr RKT-71/2004 w części jej dotyczącej, tj. obejmującej punkty I.1, I.2 i I.4. Pozostałe punkty ww. decyzji (tj. I.3 i I.5) dotyczyły zachowania na rynku Miejskiego Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w Katowicach. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 19.05.2006r. sygn. akt XVII Ama 28/05 oddalił odwołanie Gminy. Następnie Gmina Katowice wniosła apelację od ww. wyroku. Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 21.06.2007r. sygn. akt VI ACa 1260/06 oddalił apelację Gminy. Wyrok Sądu Apelacyjnego jest prawomocny, a co za tym idzie prawomocna jest również decyzja w części obejmującej punkty I.1, I.2 i I.4.

Katowice zarzutu, dla zaznaczenia naganności stosowania wykazanych w niniejszej decyzji praktyk ograniczających konkurencję wystarczające jest nałożenie kary w wysokości 0,09 % kary maksymalnej. Decydując o nałożeniu kary Organ Antymonopolowy uwzględnił także możliwości finansowe adresata decyzji i wymierzył karę w wysokości 100 000 PLN.

Nadmienić należy, że kary pieniężne stosowane są w sytuacjach, gdy zachowanie przedsiębiorcy nie tylko jest bezprawne, ale można także sprawcy przypisać winę w znaczeniu subiektywnym. Analizując kwestię winy Gminy Katowice należy stwierdzić, iż jako podmiot o wieloletnim doświadczeniu uprawniony w świetle obowiązujących przepisów do podejmowania działalności organizacyjnej dla utrzymania porządku i czystości na swoim terenie powinna zdawać sobie sprawę, iż podejmowanymi decyzjami nie może ograniczać rozwoju konkurencji na rynku wywozu odpadów komunalnych. Świadomość Gminy Katowice co do zakazu stosowania praktyk ograniczających konkurencję powinna być tym większa, jeśli uwzględnić fakt, iż była ona już kilkakrotnie uczestnikiem postępowań prowadzonych przez Organ Antymonopolowy.

W tej sytuacji Organ Antymonopolowy kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania stosowaniu praktyk ograniczających konkurencję na rynku przez Gminę Katowice uznał, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla Gminy, aby w przyszłości nie dochodziło do podobnych zachowań, zmierzających do wykorzystywania zajmowanej pozycji na rynku kosztem innych uczestników rynku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w punkcie I.2 sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiszczyć w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

II. Stosownie do art. 77 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ww. ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Organ Antymonopolowy rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Na podstawie ustaleń dokonanych w trakcie postępowania prowadzonego przeciwko Gminie Katowice Organ Antymonopolowy w punkcie I.1 uznał zarzut naruszenia przez Gminę art. 9 ust. 1 i 2 pkt 5 tej ustawy za uzasadniony i nakazał jej zaniechania stosowania praktyki ograniczającej konkurencję. Kosztami niniejszego postępowania są dla Organu Antymonopolowego wydatki w wysokości 171,50 PLN związane z korespondencją ze skarżonym przedsiębiorcą. W związku z tym postanowiono obciążyć Gminę Katowice kosztami postępowania w wysokości 171,50 PLN (słownie: sto siedemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt groszy).

Wobec powyższego postanowiono jak w punkcie II sentencji decyzji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Na postanowienie o kosztach zawarte w punkcie II niniejszej decyzji, na podstawie art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania cywilnego przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu

Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral